

Arrest

nr. 113 091 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 18 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in. Op 22 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Op 15 februari 2010 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 19 juni 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 2 januari 2013 dient verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag.

1.4. Op 28 januari 2013 dient verzoekster een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.5. Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 april 2013 dient de verzoekster tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt bij arrest nr. 100 534 van 5 april 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.6. Op 9 april 2013 dient verzoekster een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 7 mei 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt.

1.7. Op 17 april 2013 wordt de verzoekster gerepatrieerd naar Turkije.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene is in februari 2009 naar België gekomen met een toeristenvisum om haar moeder die over verblijfsrecht in België beschikt te bezoeken. Zij is vervolgens naar Oostenrijk gegaan, is er gehuwd en ook gescheiden. Betrokkene kwam terug naar België en dient hier haar aanvraag 9bis is, omdat zij meent dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeer om daar haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Zo beroept betrokkene zich op het feit dat ze in Turkije een diploma leerkracht Turks heeft behaald en dat door de Vlaamse gemeenschap werd gelijkgesteld met een diploma professionele Bachelor in het onderwijs. Ze beroept zich ook op het feit dat ze Nederlandse les heeft gevolgd, dat ze bij het Syntra een ondernemingsopleiding heeft gevolgd en dat ze ervan overtuigd is aan de slag te kunnen als leerkracht in België. Echter dient te worden opgemerkt dat deze elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld. “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”

Verder stelt betrokkene dat zij samenwoont met haar moeder en haar broer, die over verblijfsrecht in België beschikken, dat zij van hen financieel afhankelijk is en dat een scheiding van haar naaste

familieleden een schending zou inhouden van het artikel 8 EVRM. Echter dient hierbij te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Wat betreft de verklaring dat zij financieel afhankelijk is van haar familieleden in België: betrokkene kan een beroep doen op het IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en haar familie kan haar, indien nodig, verder financieel ondersteunen door middel van internationale overschrijvingen.

Betrokkene beweert eveneens dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren, omdat ze er alleen zou komen te staan. Het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar vader in Turkije blijft. (Informatie visumaanvraag Belgische ambassade te Ankara, Turkije, op 15.08.2007).

Betrokkene verklaart dat een scheiding van haar naaste familieleden bij haar ernstige emotionele, psychologische en financiële schade zal teweegbrengen. Zij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze bewering kunnen staven, bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 17 april 2013 werd gerepatriëerd naar Turkije. Ter terechtzitting voert de raadvrouw aan dat verzoekster nog steeds belang heeft gezien de niet faire repatriëring na een lange opsluiting, gezien zij leefde bij haar moeder en haar broer, gezien zij naar school ging in België en gezien het inreisverbod van drie jaar.

De Raad wijst erop dat het belang actueel dient te zijn. Dit houdt in dat het belang niet enkel dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift maar ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak inzake de bestreden beslissing.

3.2. De Raad dient op te merken dat het belang van verzoekster bij haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet erin bestaat haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoekster niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvraagster zich nadien in het land van herkomst bevindt, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan zij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er haar aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

De Raad dient te concluderen dat verzoekster derhalve thans het wettelijk vereiste actueel belang ontbeert bij de vernietiging van de bestreden beslissing.
Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES